

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **R. K.,**
nar. X,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2025, č. j. CPR-33122-3/ČJ-2025-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

policie hl. m. Prahy, ze dne 3. 9. 2025, č. j. KRPA-277487-23/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále jen „smluvní státy“), v délce 18 měsíců. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. V žalobě uvedl, že mu bylo vytýkáno, že se měl dopustit neoprávněného pobytu v období od 3. 6. 2025 do 2. 9. 2025, kdy má za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nebylo zjištěno kdy přesně mělo dojít ke zrušení jeho bulharského pobytového oprávnění. Namítl porušení § 3 správního řádu pro nedostatečné posouzení věci. Ze sdělení bulharské migrační autority není patrné, zda byl pobyt zrušen, ztracen či neoprávněně používán, nebylo postaveno na jisto, zda vůbec došlo ke zrušení pobytu či např. jen ke zrušení pobytové karty z důvodu zrušení ubytovací adresy (nemající vliv na další platnost pobytového oprávnění). I pokud by bylo pravdou, že žalobci byl pobyt zrušen, tak bylo zásadní uvést, k jakému dni, což z předmětného podkladu nevyplývá. Není jasné, kdy žalobce přišel o pobytové oprávnění, kdy mu skočila lhůta k vycestování a odkdy je možné datovat vznik nelegálního pobytu. Dále žalobce namítl, že nebylo spolehlivě zjištěno, odkdy dokdy s ním bylo vedeno řízení o pobytu na území Polska, a zda mu dávalo právo pobytu po dobu čekání na vyřízení žádosti, pokud ano, pak nebylo také zjištěno, zda toto právo svědčilo toliko pro pobyt v Polsku, nebo i v celé EU.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Správní orgány žalobci vytknuly pobyt na území ČR bez platného oprávnění k pobytu od 3.6.2025 do 2.9.2025. Při pobytové kontrole žalobce předložil průkaz o povolení k pobytu vydané Bulharskem s platností do 28.5.2025, důvody zařazení průkazu o povolení k pobytu do SIS (průkaz o povolení k pobytu je ode dne 29.10.2024 veden v Schengenském informačním systému jako neplatný a veden jako věc hledaná, kterou je třeba zajistit) a ani datum zrušení povolení k pobytu v Bulharsku není v předmětném řízení podstatné, neboť zjištění těchto informací by nemělo vliv na vytýkané jednání. Podstatná je ta skutečnost, že žalobce vstoupil na území ČR dne 3.6.2025 bez platného oprávnění k pobytu a o de dne 3.6.2025 do dne 02.09.2025 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. K námitce, že nebylo spolehlivě zjištěno, od kdy do kdy bylo s žalobcem vedeno řízení o pobytu na území Polska, ŘSCP uvádí, že tyto informace byly zjištěny (Žalobce dne 13. 9.2024 podal žádost o povolení k dočasnému pobytu v Polsku, která byla dne 1.8.2025 z důvodu formálních nedostatků zamítnuta a žalobce nemá povolení k pobytu v Polsku.), a to prostřednictvím Centra policejní a celní spolupráce Kudowa Slone Na základě podané žádosti v Polsku byl oprávněn pobývat „jen“ v Polsku, nikoliv na území ČR a na území ostatních členských států EU a smluvních států, neboť v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14.11.2018 přílohy č. 1, je stanoveno, že na státního příslušníka Uzbekistánu se vztahuje vízová povinnost a je tedy povinen na území členských států Evropské unie, potažmo na území České republiky, pobývat a překračovat hranice a vstupovat na území na základě víza. V Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) je

stanoveno, že pro předpokládané pobyty na území členských států, které nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, platí pro vstup státních příslušníků třetích zemí podle čl. 6 odst. 1, krom jiných, podmínky písm. a) a b), že mají platný cestovní doklad opravňující držitele k překročení hranice a mají platné vízum, pokud je požadováno na základě nařízení Rady (ES) č. 539/2001 (nyní Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14.11.2018), ledaže jsou držiteli platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil žádné vízum, dlouhodobé vízum a ani povolení k pobytu podle čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu, které by ho opravňovalo pro vstup a pobyt na území ČR a žádné vízum ani povolení k pobytu vydané Polskem nebylo z předloženého cestovního dokladu zjištěno, od příjezdu na území ČR, tj. dne 03.06.2025, pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z čl. 6 Schengenského hraničního kodexu vyplývá, že cizinec po celou dobu pobytu je povinen plnit podmínky a účel pobytu a pokud je neplní, stává se jeho pobyt neoprávněným ve smyslu čl. 3 odst. 2 Návratové směrnice, což žalobce neplnil.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 2. 9. 2025 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, při které předložil biometrický cestovní pas Uzbekistánu. Dále předložil bulharské povolení k pobytu platné od 4. 7. 2024 do 28. 5. 2025, ke kterému bylo zjištěno, že bylo vedeno v SIS jako doklad, který je potřeba zajistit, neboť byl hlášený jako odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný (žádající země Bulharsko, záznam ze dne 29. 10. 2024, ukončení 28. 5. 2027). Dále žalobce sdělil, že žádal o pobytové oprávnění na území Polska. Jiné vízum nebylo uvedeno ani zjištěno.
6. Téhož dne požádal správní orgán I. st. o zjištění informací – zda má žalobce bulharské povolení k pobytu a jaká je jeho platnost, zda požádal o povolení k pobytu, zda jej taková pobytová žádost o opravňovala k pobytu mimo Bulharsko, pokud žádné povolení žalobce nemá, kdy skončila platnost povolení. K těmto dotazům Bulharsko sdělilo, že žalobce měl v minulosti dvě pobytová oprávnění, a to první, platné od 29. 5. 2024 do 28. 5. 2025 (ukončeno/zničeno), druhé platné od 4. 7. 2024 do 28. 5. 2025 (neplatné). V současnosti žádné oprávnění nemá.
7. Při výslechu žalobce uvedl, že je zdravý. Nikde nemá povolen pobyt, měl v minulosti bulharské vízum, ale již jej nemá. V roce 2024 požádal o pobytové oprávnění v Polsku, ale o žádosti ještě nebylo rozhodnuto. V Polsku nyní nebyl, protože jel do ČR za prací. Má zde známé a potřeboval si vydělat peníze, je zde asi dva měsíce. Do schengenského prostoru přijel poprvé do Bulharska dne 18. 5. 2024 letecky, tam si vyzvedl povolení k pobytu a dne 7. 9. 2024 z Bulharska odcestoval do Polska. Z Polska odjel dne 3. 6. 2025 do ČR a od té doby je zde. Přijel poté, co mu skončila platnost bulharského oprávnění k pobytu. Přijel zde nelegálně, měl jen cestovní doklad a již neplatné povolení z Bulharska. Přicestoval za účelem výdělků, má zde taky známé krajany. Pracoval brigádně na stavbách. Nevěděl, že má hlásit svůj pobyt. Jedná se o první návštěvu ČR. Ví, že zde byl nelegálně, chtěl zde pracovat ještě asi dva nebo tři měsíce, a poté odjet domů. Nevěděl, že s jeho bulharským oprávněním byl nějaký problém. Pobyt nijak dále nelegalizoval. Bydlí v Praze na ubytovně, žádnou nájemní smlouvu nemá, bydlí tam asi dva měsíce. Za ubytování platí asi 7 000 Kč měsíčně, bydlí na pokoji s dalšími osobami. V ČR nemá žádný majetek, pracoval zde na stavbách, věděl o tom, že nelegálně. Nemá sjednáno zdravotní pojištění. Má peníze na pobyt, na vycestování si je

nějak obstará. Je ženatý a má 4 děti, rodina je ve vlasti a žalobce v Evropě vydělává. V ČR nikoho nemá. Nemá zde žádné závazky. Nepáchal zde trestnou činnost. V Uzbekistánu žije jeho manželka s dětmi, rodiče a další příbuzní, a to v rodinném domě, kam se žalobce bude vracet. S rodinou je v kontaktu. Má s kam vrátit. Naposledy byl v Uzbekistánu v květnu 2024. V Uzbekistánu mu nic nehrozí, plánoval se tam vrátit za zmíněné 2 – 3 měsíce.

8. Správní orgán I. st. následně vzhledem ke sdělení žalobce o žádosti o pobytové oprávnění v Polsku doplnil své dotazy o otázku, zda žalobce žádal v této zemi. K tomuto dotazu bylo dne 3. 9. 2025 sděleno, že žalobce v Polsku podal žádost dne 13. 9. 2024, dne 1. 8. 2025 byla zamítnuta. V Polsku pobytové oprávnění nemá.
9. Součástí spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 3. 9. 2025, ev. č. ZS59029 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
10. Dne 3. 9. 2025 vydal správní orgán I. st. rozhodnutí č. j. KRPA-277487-23/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce 18 měsíců.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jakož ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud důvodnou neshledal. Správní orgány popsaly, jakého jednání se žalobce dopustil, kdy zásadní byl především jeho neoprávněný pobyt, jehož vymezení od 3. 6. 2025 do 2. 9. 2025 správní orgány řádně odůvodnily. Byly zohledněny všechny zjištěné a žalobcem sdělené skutečnosti, správní orgán I. st. se aktivně dotazoval bulharské a polské strany za účelem zjištění informací o možných žalobcových pobytových oprávněních.
15. Žalobce dále namítl, že nebylo zjištěno přesné datum skončení jeho bulharského pobytového oprávnění. V této souvislosti dodal, že ze sdělení bulharské migrační autority nebylo patrné, jakým způsobem byl pobyt ukončen (zda byl zrušen, ztracen či neoprávněně používán), nebylo dle něj ani postaveno na jisto, zda vůbec došlo ke zrušení pobytu. Dle žalobce pak nebylo rovněž zřejmé, k jakému dni měl být pobyt zrušen, nebylo proto ani jasné, kdy žalobci skočila lhůta k vycestování.
16. Tuto námitku soud jako důvodnou neposoudil. Z úředního záznamu ze dne 2. 9. 2025 z pobytové kontroly plyne, že žalobce v rámci kontroly předložil mj. bulharské povolení k pobytu platné od 4. 7. 2024 do 28. 5. 2025, ke kterému bylo zjištěno, že bylo vedeno v SIS

jako doklad, který je potřeba zajistit, neboť byl hlášený jako odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný. V návaznosti na tato fakta požádal téhož dne správní orgán I. st. o zjištění informací – zda má žalobce bulharské povolení k pobytu a jaká je jeho platnost, zda požádal o povolení k pobytu, zda jej taková pobytová žádost opravňovala k pobytu mimo Bulharsko, pokud žádné povolení žalobce nemá, kdy skončila platnost povolení. K těmto dotazům bylo bulharskou stranou sděleno, že žalobce měl v minulosti dvě pobytová oprávnění, a to první platné od 29. 5. 2024 do 28. 5. 2025 (ukončeno/zničeno), druhé platné od 4. 7. 2024 do 28. 5. 2025 (neplatné). V současnosti žádné oprávnění nemá.

17. Z vyjádření bulharské strany tak vyšlo najevo, že žalobce bulharské pobytové oprávnění sice měl, a to dokonce dvě, nicméně ani jedno již nebylo platné. Platnost obou skončila dne 28. 5. 2025 s tím, že u obou oprávnění bulharská strana uvedla i důvod zániku oprávnění. K dané námitce lze proto uzavřít, že správní orgán u bulharské strany řádně ještě v den pobytové kontroly ověřil stav pobytového oprávnění žalobce v Bulharsku, nicméně s negativním výsledkem. Z data ukončení oprávnění je pak rovněž patrné, že nemohlo nijak ovlivnit délku neoprávněného pobytu, který je žalobci vytýkán, neboť ten je datován až od příjezdu žalobce do ČR (3. 6. 2025), kdy oprávnění skončilo již v květnu 2025. Žalobce pak při výslechu rovněž sám uvedl, že do ČR v červnu 2025 přijel v době, kdy již žádné povolení z Bulharska platné neměl.
18. Dále žalobce namítl, že nebylo spolehlivě zjištěno, odkdy dokdy s ním bylo vedeno řízení o pobytu na území Polska, a zda mu dávalo právo pobytu po dobu čekání na vyřízení žádosti, pokud ano, pak nebylo také zjištěno, zda toto právo svědčilo toliko pro pobyt v Polsku, nebo i v celé EU.
19. K této námitce soud uvádí, že správní orgán I. st. i ohledně polského oprávnění obratem ověřoval potřebné informace. Dotázal se, zda žalobce žádal v Polsku o pobytové oprávnění, načež mu bylo dne 3. 9. 2025 odpovězeno, že žalobce v Polsku podal žádost dne 13. 9. 2024 k dočasnému pobytu v Polsku, dne 1. 8. 2025 byla zamítnuta. V Polsku pobytové oprávnění nemá. Správní orgány stanovily neoprávněný pobyt žalobce od jeho příjezdu do ČR, tedy od 3. 6. 2025 s tím, že bylo dále zmíněno, že žádost o pobyt v Polsku žalobce opravňovala toliko k pobytu v této zemi.
20. Žalobce při výslechu uvedl, přijel nejprve do Bulharska (18. 5. 2024), odkud 7. 9. 2024 vycestoval do Polska, dne 3. 6. 2025 do ČR. Soud připouští, že správní orgány neuvedly podrobnosti týkající se fikce pobytu v Polsku, ke které oba správní orgány pouze obecně zmínily, že tato opravňovala žalobce jen k pobytu v Polsku, nicméně je též potřeba dodat, že žalobce danou námitku vznesl poprvé až v žalobě, tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí neměl bez dalšího důvod odůvodnění správního orgánu I. st. v tomto podrobněji doplňovat. Na jedinou zásadní odvolací námitku týkající se bulharského povolení žalovaný adresně reagoval.
21. Soud má za to, že i kdyby samotné vedení pobytového řízení v Polsku zakládalo žalobci po dobu řízení „legální pobyt“ na území Polska (vnitrostátní právní fikcí), taková skutečnost sama o sobě nezakládá oprávnění k pobytu na území České republiky. U státních příslušníků třetích zemí se oprávněnost vstupu a pobytu na území členských států posuzuje podle práva Evropské Unie, zejména podle nařízení (EU) 2016/399 (Schengenský hraniční kodex). Podle čl. 6 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení musí státní příslušník třetí země při vstupu mj. mít platné vízum, je-li vyžadováno, ledaže je držitelem platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza. Zároveň nařízení (EU) 2018/1806 stanoví, že státní příslušníci

třetích zemí uvedených v příloze I podléhají vízové povinnosti; mezi nimi je i Uzbekistán. Z uvedeného plyne, že pro posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky je rozhodné, zda žalobce disponoval platným vízem, anebo zda byl držitelem takového pobytového titulu jiného schengenského státu, který právo Unie pro účely vstupu a krátkodobého pobytu v jiných státech uznává (povolení k pobytu či dlouhodobé vízum). Žalobce však žádné takové vízum ani pobytový titul nepředložil a z podkladů ve spise nevyplývá, že by jím disponoval. Nadto samotné „čekací“ postavení žadatele, které některé právní řády vážou na posuzování první žádosti o povolení k pobytu, nelze bez dalšího ztotožňovat s „povolením k pobytu“ ve smyslu Schengenského hraničního kodexu, neboť tento kodex z pojmu „povolení k pobytu“ výslovně vylučuje mj. dočasná oprávnění vydaná po dobu posuzování první žádosti o povolení k pobytu (čl. 2 odst. 16 písm. b) podpísm. i) Schengenského hraničního kodexu). Z těchto důvodů existence pobytového řízení v Polsku a případná vnitrostátní polská „fikce legality pobytu“ po dobu tohoto řízení nemohly samy o sobě založit oprávnění žalobce pobývat na území České republiky.

22. Soud konstatuje, že je na cizinci, aby zajistil, že v době přítomnosti v ČR (a též EU a smluvních států) bude disponovat potřebnými pobytovými oprávněními a doklady. Žalobce v minulosti disponoval pobytovým oprávněním v Bulharsku, o to však přišel, přičemž bylo na něm, aby stav tohoto oprávnění sledoval, znal a aby dodržoval své příslušné pobytové možnosti. Obdobné platí ohledně žádosti o pobytové oprávnění v Polsku. Bylo na žalobci, aby sledoval vývoj tohoto řízení a aby především sám znal možnosti pobytu plynoucí z podané žádosti.
23. V případě žalobce byla zjištěna řada doprovodných skutečností, které prokazují, že svých pobytových možností nedbal a nijak více je neřešil. Při výslechu například sdělil, že jel do ČR za prací, přitom však měl vědět, že neměl v dané době nejen do ČR pobytové oprávnění, ale neměl ani jakékoli povolení k výkonu práce. Pokud chtěl žalobce v ČR pracovat, měl si za tímto účelem opatřit potřebné informace o tom, co je k tomuto potřeba vyřídit. Žalobce rovněž zmínil, že do ČR přijel v době, kdy měl již ukončeno bulharské pobytové oprávnění. Tímto výrokem tak žalobce potvrdil, že věděl o tom, že již od příjezdu do ČR zde neměl žádný pobytový titul, ale naopak neváhal po ukončení bulharského cestovat svévolně do další země. Pokud si žalobce byl v době výslechu vědom toho, že do ČR jel po skončení bulharského oprávnění, pak je to i do značné míry poněkud v rozporu s jeho další žalobní argumentací ohledně toho, že nebylo jasné, kdy a jak bylo bulharské oprávnění ukončeno. Na tom, nemůže nic změnit ani další zmínka žalobce o tom, že nevěděl, že s jeho bulharským oprávněním byl nějaký problém. Žalobce též uvedl, že nevěděl o tom, že byl povinen zde hlásit svůj pobyt, i tyto informace si však měl předem zjistit. Žalobce dále též zmínil, že věděl, že zde byl nelegálně, chtěl zde pracovat ještě asi dva nebo tři měsíce, a poté odjet domů. Pobyt nijak dále nelegalizoval. Z tohoto vyjádření plyne, že žalobci si byl vědom toho, že jeho pobyt v ČR byl nelegální, přičemž zde zjevně plánoval svůj pobyt ještě dále prodloužit o tvrzené 2 – 3 měsíce. Žalobce tedy bez jakýchkoli povolení hodlal v ČR v pobytu pokračovat, kdy z ničeho naopak neplyne, že by se snažil svou situaci řešit. Ostatně i neoprávněný pobyt žalobce v ČR byl zjištěn provedenou pobytovou kontrolou, nikoli jeho aktivním přičiněním, kdy by se např. dostavil ke správnímu orgánu za účelem legalizace pobytu. Správnímu orgánu I. st. žalobce též ještě sdělil, že ke dni výslechu byl v ČR asi dva měsíce, ačkoli v jiné části výslechu zmínil, že do ČR přijel na začátku června 2025, kdy výslech se konal na začátku září, tedy toto jsou 3 měsíce. Ani toto vyjádření žalobce neprokazuje jeho snahu jakkoli řešit oprávněnost zdejšího pobytu, kdy naopak svědčí o tom, že žalobce ani nebyl ohledně datace svého pobytu v ČR dostatečně časově orientován.

24. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
25. Lze též poukázat na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020 - 21, ve kterém zmínil: *„Soud tedy nepochybí, pokud se omezí toliko na zkoumání toho, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévolie (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79). V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 - 28, dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti případu (...), pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné sazby. (...) Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.“ Dále např. v rozsudku ze dne 19. 9. 2018, č. j. 8 Azs 111/2018 - 39, Nejvyšší správní soud řešil konkrétně námitku, že „doba, po kterou mu (tamějšímu stěžovateli) nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřená ve vztahu k době jeho protiprávního jednání (4 dny)“, přičemž naznal, že „na území České republiky sice stěžovatel skutečně byl pouze velice krátkou dobu, avšak je nutné posuzovat i jeho dřívější chování. (...) Nejedná se tak o bagatelní neoprávněný pobyt v délce 4 dní na území České republiky, jak stěžovatel tvrdil, ale o soustavné a dlouhodobé porušování právních předpisů, z čehož je zřejmá jeho velmi nízká úcta k platným právním předpisům.“*
26. Správní orgán I. st. uvedl, že při stanovení délky správního vyhoštění zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce v ČR (od 3. 6. 2025 - 2. 9. 2025). Reflektováno bylo dále to, že do ČR přicestoval jako držitel uzbeckého cestovního pasu a neplatného bulharského pobytového oprávnění. Byl si vědom svého protiprávního jednání a doznal se k němu. Nečinil žádné kroky k legalizaci pobytu, jeho jednání bylo odhaleno policejní činností. V ČR vykonával ilegální pracovní činnost. Ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že šlo o jeho první porušení pobytových právních předpisů. Žalovaný tyto závěry potvrdil, přičemž dodal, že bylo rovněž vzato v úvahu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, avšak i to, že neoznámil místo svého pobytu a neměl sjednáno zdravotní pojištění.
27. Soud neshledal, že by správními orgány bylo překročeno správní uvážení. Žalobce se dopustil přibližně tříměsíčního neoprávněného pobytu, přičemž takto jednal zcela vědomě a hodlal v neoprávněném pobytu dle svého sdělení i dále pokračovat. Soud v nedávném

rozsudku č. j. 16 A 46/2025 – 14 ze dne 27. 10. 2025, uvedl, že: „Pokud by soud přihlédl pouze k době neoprávněného pobytu žalobce v trvání 27 dnů, byla by doba zákazu pobytu v trvání 2 let nepřiměřená a soud by bez ohledu na diskreční oprávnění žalovaného zasáhl. Avšak, jak výše uvedeno, soud shledal, že jsou přítomny přitěžující okolnosti (výkon práce, nevěrohodnost žalobce, vstup na území ČR s úmyslem zde pobývat a pracovat bez pobytového oprávnění), které odůvodňují úměrnost uloženého zákazu pobytu v trvání 2 let.“ Obdobně je tomu i v nyní řešeném případě žalobce, který rovněž vstoupil dle svého vlastního sdělení do ČR za účelem práce, kterou zde poté vykonával, aniž by k tomu měl jakékoli povolení.

28. Správními orgány byla taktéž dostatečně zhodnocena kritéria dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o *správním vyhoštění* podle § 119 *nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Podle § 174a odst. 1 téhož zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*. Žalobce nesdělil ani nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by svědčily o jakékoli nepřiměřenosti v tomto směru. Žalobce zmínil, že v ČR nemá žádný majetek, nemá sjednáno zdravotní pojištění. Uvedl, že je ženatý a má 4 děti, rodina je ve vlasti a žalobce v Evropě vydělává. V ČR nikoho nemá. Nemá zde žádné závazky. Nepáchal zde trestnou činnost. V Uzbekistánu žije jeho manželka s dětmi, rodiče a další příbuzní, a to v rodinném domě, kam se žalobce bude vracet. S rodinou je v kontaktu. Má s kam vrátit. V Uzbekistánu mu nic nehrozí, plánoval se tam vrátit za zmíněné 2 – 3 měsíce. Dle soudu dané svědčí jednoznačně o tom, že žalobcovy vazby ve vlasti jsou mnohem silnější než ty, které měl v ČR, neboť ty byly výhradně ekonomického rázu, kdy konkrétně spočívaly toliko v ilegálním pobytu a výkonu práce bez povolení.
29. Správní orgány také správně vycházely ze závazného stanoviska, které si opatřily ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a které shodně s žalobcovými sděleními, neuvádělo žádné překážky vycestování žalobce do Uzbekistánu.
30. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27.1. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce